

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 16/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Orzeczenie Sądu Okręgowego w Z. G. z dnia 8.12.2020r. (II K 134/20)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	Z. M.	świadomość lustrowanego co do służby w (...) w S.	oświadczenia lustracyjne załączone do pisma z dnia (...)	61-75	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Związłe o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Związłe o powodach nieuwzględnienia dowodu			

1.	oświadczenia lustracyjne załączone do pisma z dnia (...)	Oświadczenia te nie miały waloru jaki usiłowano nadać im w apelacji. Są nieprzydatne do oceny świadomości lustrowanego. Są jedynie dowodem, że podpisane na nich osoby złożyły oświadczenie tej treści. Nie miały żadnego znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego w rozpoznawanej sprawie.	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
	1. obraza przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art.2 § 2 kpk, art.7 kpk, art.410 kpk oraz art.424 kpk w następstwie nierozważenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

całości kształtu dowodów i ich pełnej treści oraz dowolnej nie uwzględniającej wskazań wiedzy historycznej i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego w zakresie, który sąd przyjął za podstawę faktyczną swojego orzeczenia czego konsekwencją było pominięcie treści istotnych dokumentów, w tym rozkazu personalnego, karty uposażenia, akt osobowych dot. przebiegu służby lustrowanego, a także aktów normatywnych odnoszących się do struktury Wydziału Zamiejscowego (...) w S. w latach (...) oraz bezpodstawnym przyjęciu, że w okresie pobierania nauki w szkole w S. jako funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej nie pełnił służby w (...) (mimo formalnego pozostawania na etacie) co

spowodowało
nieprawdziwe
ustalenia
faktyczne, które
stały się
podstawą
rozstrzygnięcia,

2. błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
mógł mieć
wpływ na jego
treść, będący
konsekwencją
naruszenia
prawa
procesowego,
polegających na
bezpodstawnym
i pochopnym
ustaleniu, że
oświadczenie
lustracyjne
złożone przez Z.
M. jest zgodne z
prawdą, bowiem
przekształcenie
Wyższej Szkoły
(...) w L. w
Wydział
Zamiejscowy
(...) nie
skutkowało
wobec słuchaczy
tej szkoły
odbywaniem
służby
w (...) przez
okres istnienia
tego
zamejscowego
wydziału (...) w
S..

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty apelacji okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym.</p> <p>Odnosząc się do zawartych w pkt I apelacji prokuratora zarzutów naruszeń proceduralnych to należy zauważyć, iż zgodnie z art.438 pkt 2 kpk orzeczenie podlega uchyleniu (lub zmianie) jedynie w razie takiej obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść tego orzeczenia. W realiach niniejszego procesu skarżąca poprzestała jedynie na ich wyliczeniu, nie podejmując nawet poważnego trudu i próby wykazania</p>	

ewentualnego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia. Takie działanie nie może oczywiście skutkować powodzeniem apelacji. W aspekcie przyczyn odwoławczych określonych w art.438 pkt 2 kpk w środkiem odwoławczym mogą być podnoszone także zarzuty niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego, i to zarówno te błędy, które polegają na zaniechaniu wypełnienia konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego (errores in omittendo), jak i te które sprowadzają się do działania sprzecznego z konkretnymi przepisami procedury (errores in faciendo). Przepisy procedury statuują też fundamentalne

metody oceny dowodów, z zatem takie naruszenie tych zasad, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, może stanowić podstawę zarzutu środka odwoławczego. Należy pamiętać o tym, że wpływ danego uchybienia na treść orzeczenia zależy ściśle od realiów konkretnej sprawy (vide: „Kodeks postępowania karnego – Komentarz” pod. red. Z. Gostyńskiego wyd. ABC W-wa 1998 tom II, str.460-461 tezy 13, 15).

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 10.07.2019r. (II AKa 94/18) przywoływany w apelacji przepis art.410 kpk nie nakłada na sąd obowiązku przywołania w uzasadnieniu orzeczenia wszystkich

dowodów bez wyjątku, gdyż oceny wymagają tylko te, które według sądu miały znaczenie dla wydanego orzeczenia.

Omówienie wybranych dowodów jest dopuszczalne, o ile mają one znaczenie dla wyrokowania.

Nie stanowi naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie.

Naruszenie treści przepisu art.410 kpk następuje poprzez oparcie orzeczenia na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też przez pominięcie przy

wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla podsądnego.

Nie stanowi zaś naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego

lub ujawnionego
na rozprawie.
Sytuacja,
o której mowa
powyżej nie
miała zatem
miejsca w
realiach
niniejszej
sprawy. Zarzut
prokuratora nie
mógł zatem
zostać
uwzględniony.

Uwaga ta odnosi
się także do
uwag dot.
rzekomego
naruszenia
przepisu art.424
kpk. W myśl
cyt. przepisu
uzasadnienie
orzeczenia
powinno
zawierać
zwięzłe:

1) wskazanie,
jakie fakty sąd
uznał za
udowodnione
lub
nieudowodnione,
na jakich w
tej mierze oparł
się dowodach
i dlaczego nie
uznał dowodów
przeciwnych;

2) wyjaśnienie
podstawy
prawnej
orzeczenia.

Apelująca nie
podjęła nawet
poważnego
trudu

uzasadnienia
ww. zarzutu,
tak więc sąd
odwoławczy
pozbawiony
został
możliwości
odniesienia się
do argumentów
prokuratora w
tym zakresie.
Walu tego
nie ma rzecz
jasna sama
polemika z
poglądem Sądu
Okręgowego.
Jedynie na
marginesie
wypada
przypomnieć, że
zgodnie z
art.455a kpk sąd
odwoławczy nie
można uchylić
orzeczenia z tego
powodu, że jego
uzasadnienie nie
spełnia
wymogów
określonych w
art.424 kpk.

Argumentacja
zawarta w pkt I i
II
przedmiotowej
apelacji
sprowadza się
w pierwszym
rzędzie do
nieuzasadnionej,
bezpodstawnej
polemiki z
prawidłowymi
ustaleniami
Sądu
Okręgowego
w Z.. Zasadza się
ona na innej, niż

przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego.

Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez prokuratora ocena materiału dowodowego jest wybiórcza, dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranych materiale dowodowym, który jak już wspomniano został należycie rozważony.

Należy przy tym zaznaczyć, że zarzut zawarty w pkt II jest co do zasady nielogiczny.

Przekształcenie Wyższej Szkoły (...) w L. w Wydział Zamiejscowy Akademii Spraw Wewnętrznych nie miało wpływu na sytuację słuchaczy innej uczelni resortowej, tj. (...)

w S., albowiem jednostki te zostały zniesione równolegle w § 1 pkt 1 i 2 Rozporządzenia

Rady Ministrów
z dnia
10.06.1989r. a
następnie
powołano w ich
miejsce dwa
odrębne
wydziały
zamiejscowe
(...) (vide:
k.59-60 akt Ppl
Po 966/19).
Zarzut **błędu**
w ustaleniach
faktycznych
dokonanych
przez sąd I
instancji, jak i
zarzut
naruszenia
przepisu art.7
kpk i art.2 §
2 kpk należało
rozpoznać
wspólnie,
albowiem są
one ze sobą
ściśle związane
funkcjonalnie.
Zarzut ten może
być tylko
wówczas
słuszny, gdy
zasadność ocen
i wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd meriti
z okoliczności
ujawnionych, w
toku
postępowania
sądowego, nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania.
Ustalenia
faktyczne
orzeczenia nie
wykraczają

jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia.

Reasumując należy więc przyjąć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną zawartą w treści przepisu art.7 kpk wówczas gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i to

w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak i
niekorzyść
lustrowanego,
jest
wyczerpujące i
logiczne z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i zasad
doświadczenia
życiowego (vide:
analogicznie
wyroki Sądu
Najwyższego z
20.02.1975r., II
KR 355/74,
publ. OSNKW
1975/9/84; z
22.01.1975r., I
KR 197/74, publ.
OSNKW
1975/5/58; z
5.09.1974r., II
KR 114/74, publ.
OSNKW
1975/2/28; z
22.02.1996r., II
KRN 199/95,
publ. PiPr.
1996/10/10;
z 16.12.1974r.,
Rw 618/74,
publ. OSNKW
1975/3-4/47).
Przypomnieć w
tym miejscu
należy,
że zgodnie z
art.7 kpk organy

postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: analogicznie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy

(art.410
kpk) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy
(art.2 § 2
kpk),

- stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak
i na
niekorzyść
lustrowanego
(art.4 kpk),
- jest
wyczerpująco
i logicznie –
z
uwzględnieniem
wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego –
uargumentowane
w
uzasadnieniu
orzeczenia
(art.424 §
1 pkt 1 i 2
kpk).

Mając powyższe
uwagi na
względzie, uznać
obiektywnie
należy, że ocena
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego

została dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk. Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżącej co do oceny wyjaśnień lustrzanego i zgromadzonych dokumentów. Wywody te są nie tylko przekonywująco przez sąd I instancji uzasadnione ale i odpowiednio obszerne, tak więc nie ma powodu by je powielać ponownie w tym miejscu. Należy jedynie podkreślić, że uwadze skarżącej uszło i to, że twierdzenie te Sąd Okręgowy weryfikował z należytą ostrożnością, natomiast sugestie apelującej, że ocena ta nosi znamiona dowolnej, jest całkowicie bezpodstawna. Skarżąca koncentrowała swoją uwagę na ocenie twierdzeń

lustrowanego
oraz wykładni
art.2 ust.1 pkt
6 ustawy z dnia
18.10.2006r. o
ujawnieniu
informacji o
dokumentach
organów
bezpieczeństwa
państwa z lat
1944 – 1990
oraz treści tych
dokumentów (tj.
Dz.U. 2020.2141
z późn.zm. –
zwana dalej
ustawą
lustracyjną).
Należy przy tym
zaznaczyć, że jest
to ocena
i wykładania
wybiórcza i
formalistyczna.
Nie uwzględnia
nie tylko
kontekstu
historycznego,
ale
i celów ww.
ustawy. Nie
sposób przy tym
nie zauważyć,
że interpretacja
poszczególnych
przepisów nie
może pomijać
także
całości systemu
prawnego w
jakim dany
przepis, czy też
ustawa
funkcjonują. Sąd
odwoławczy w
pełni podziela
stanowisko
wyrażone w

uzasadnieniu
wyroku Sądu
Apelacyjnego w
W. z dnia (...)),
że stanowisko
Instytutu
Pamięci
Narodowej, że
organy, w
których
lustrowany
pełnił służbę,
były organami
bezpieczeństwa
państwa, w
rozumieniu art.2
ustawy
lustracyjnej, nie
wiąże sądu
powszechnego.
Do wyłącznej
kompetencji
sądu należy
bowiem
ustalenie
podstawy
faktycznej
rozstrzygnięcia
oraz
odpowiednia
kwalifikacja
prawna
(subsumcja)
ustalonych
faktów.
Lustrowany
słusznie zwracał
uwagę, że cel
ustawy
lustracyjnej
można odczytać
m.in.
z preambuły
do ww. ustawy,
gdzie wskazuje
się, że praca
albo służba w
organach
bezpieczeństwa
państwa

komunistycznego,
lub pomoc
udzielana tym
organom przez
osobowe źródło
informacji,
polegające na
zwalczaniu
opozycji
demokratycznej,
związków
zawodowych,
stowarzyszeń,
kościół i
związków
wyznaniowych,
łamaniu prawa
do wolności
słowa
i zgromadzeń,
gwałceniu prawa
do życia,
wolności,
własności i
bezpieczeństwa
obywateli, była
trwale związana
z łamaniem
praw człowieka
i obywatela na
rzecz
komunistycznego
ustroju
totalitarnego.
Trudno tego
rodzaju
zachowania
traktować jako
chwalebne. Z
tego też powodu
osobom m.in.
służącym w
tego rodzaju
formacjach
ustawodawca
nałożył
obowiązek
ujawnienia
określonych
faktów w

oświadczeniach
lustracyjnych. W
art.2 ust.1
ustawy
lustracyjnej
określono z
kolei organy
bezpieczeństwa
państwa w
rozumieniu ww.
ustawy. Wśród
nich
wymieniono
m.in. Akademię
Spraw
Wewnętrznych
(art.2 ust. 1
pkt 6). Ustawa
lustracyjna jest
niewątpliwie
aktem dalece
niedoskonałym,
czego dowodem
są nie tylko
liczne
nowelizacje ale
i orzeczenia
Trybunału
Konstytucyjnego.
Także w
przypadku cyt.
przepisu brak
jest precyzji co
należy rozumieć
pod pojęciem
„ służba w
organach
bezpieczeństwa
państwa
komunistycznego”,
na co zwracał
uwagę także
Prezes Instytutu
Pamięci
Narodowej w
piśmie z dnia
19.0.2016r.
(vide: k.13,
19). Z treści
uzasadnienia

apelacji
prokuratora
wynika, że
należy przez
to rozumieć
de facto każdy
kontakt
służbowy
funkcjonariusza
np. Milicji
Obywatelskiej z
Akademią Spraw
Wewnętrznych.
Tego rodzaju
jednowymiarowy,
uproszczony
pogląd jest
jednak błędny.
Słusznie Sąd
Okręgowy w Z.
pokusił się o
głębsze
spojrzenie na
ww. problem.
Trafnie przy tym
zwrócił uwagę na
ścieżkę kariery
zawodowej Z. M.
w latach (...).
Już z rozkazu
personalnego
szefa WUSW
w Z. nr
(...). wynikało,
że z dniem
(...). został on
przyjęty do
służby w Milicji
Obywatelskiej.
Został
mianowany
funkcjonariuszem
w okresie służby
przygotowawczej
na stanowisko
milicjanta
kompanii
patrolowej
(vide: k.54
akt Ppl Po

966/19). W dalszej kolejności awansował na stopnie podoficerskie (kaprala, plutonowego i sierżanta MO). W okresie od (...) ukończył też Szkołę Podoficerską MO w S., po czym w dniu (...) przydzielono go do (...) w S., gdzie zajmował stanowiska m.in. milicjanta drużyny patrolowej, przewodnika psa obronnego oraz dzielnicowego (vide: k.58 ww. akt). W dniu (...) lustrwany złożył raport o skierowanie go na studia stacjonarne w Wyższej Szkole (...) im. gen. F. W. w roku akademickim (...) (vide: k.50 ww. akt). Po uzyskaniu akceptacji przełożonych został zaliczony w stan podchorążych (...) w S. z dniem (...) Tym samym został przyjęty za etat Pododdziałów

Szkolnych ww. szkoły (vide: rozkaz personalny nr (...) z dnia (...). – vide: k.109 ww. akt). Należy przy tym zaznaczyć, że uposażenie lustrowanemu wypłacał nadal WUSW w Z. (vide: k.111 i 118 ww. akt). Było ono jedynie odbierane przez lustrowanego na terenie (...) (a następnie (...) i (...)) w S.. W trakcie studiów lustrowany posiadał nadal wystawioną uprzednio legitymację służbową Milicji Obywatelskiej. Także w macierzystej jednostce ww. służby ((...) w S.) odbywał praktyki zawodowe. W trakcie studiów doszło do przekształcenia uczelni, do której lustrowany złożył pierwotnie swój akces. Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia (...). w sprawie zniesienia wyższych szkół oficerskich

nadzorowanych
przez Ministra
Spraw
Wewnętrznych z
dnem (...).
zniesiono
Wyższą Szkołę
(...) (w L.)
oraz Wyższą
Szkołę (...) im.
gen. F. W. (w S.
). Jednocześnie
zarządzeniem nr
50/89 Ministra
Spraw
Wewnętrznych z
dnia (...). w
Akademii Spraw
Wewnętrznych
utworzono
wydziały
zamiejscowe :

1) Wydział (...)
Państwa – w L.,

2) Wydział
Porządku
Publicznego – w
S..

Struktura ta
przetrwała do
końca września
(...)
Rozporządzeniem
Rady Ministrów
z dnia (...). w
sprawie
utworzenia
Wyższej Szkoły
Policji oraz
zniesienia
Akademii Spraw
Wewnętrznych z
dnem (...).
utworzono
Wyższą Szkołę
(...) z siedzibą w
S.

i zniesiono Akademię Spraw Wewnętrznych w W.. Zmiany te objęły formalnie – w trakcie studiów w (...) w S. – także lustrowanego. Mimo przejściowego podporządkowania jego uczelni (...) w W. (jako wydział zamiejscowy) nie nastąpiły żadne istotne zmiany w zakresie profilu studiów dedykowanych szkoleniu kadr oficerskich Milicji Obywatelskiej. Po kolejnej zmianie organizacyjnej i przekształceniu szkoły w Wyższą Szkołę (...) lustrowany ukończył studia i rozkazem personalnym z dnia(...). odwołany ze stanu słuchaczy i przeniesiony do dalszej służby w Komendzie Wojewódzkiej Policji w Z. w stopni podkomisarza policji (vide: k.110 ww. akt). W świetle powyższych

rozważań nie sposób podzielić stanowiska prokuratora, że Z. M. „służył” w Akademii Spraw Wewnętrznych – jako organie bezpieczeństwa państwa – w charakterze słuchacza (vide: s.5 apelacji). Jako argument za takim rozumieniem pojęcia „służby” apelująca przywołuje stanowisko jakie miały wyrazić Sądy Okręgowe w O., G. i B.. Pomijając fakt, że twierdzenia tego w żaden sposób nawet nie uprawdopodobniła to nie sposób nie zauważyć, że jakkolwiek przepis ustawy nie pozwala uznać, że odmienny wywód Sądu Okręgowego w Z. G. jest z tego powodu niesłuszny, czy też mniej ważny, tym bardziej, że jest on racjonalnie i przekonująco uzasadniony. Słusznie sąd ten zwrócił uwagę,

że przed
podjęciem
studiów
lustrowany był
już
funkcjonariuszem
Milicji
Obywatelskiej.
Jako
funkcjonariusz
tej służby został
przecież
„zakwalifikowany
do odbycia
studiów”. Po
podjęciu
studiów nie
został ze służby
tej zwolniony.
Rozkazem
personalnym
został jedynie
„zaliczony
w stan
podchorążych”
oraz „przyjęty
na etat”. Nadal
dysponował
dotychczasową
legitymacją
służbową MO i
to macierzysta
jednostka tej
służby wypłacała
mu
wynagrodzenie.
Okres studiów
nie został
przecież
wyodrębniony z
ciągłości służby
w Milicji
Obywatelskiej.
Był niewątpliwie
studentem
odbywającym
przeszkolenie
oficerskie w (...),
(...) a finalnie
(...)

w S.. Po jego ukończeniu powrócił do jednostki, w której dalej pełnił służbę. Także w tym wypadku rozkaz personalny przywołany powyżej posługuje się stwierdzeniami o „odwołaniu ze stanu słuchaczy” i „przeniesieniu do dalszej służby”. Oznacza to, że sąd meriti ma w pełni rację dowodząc, że począwszy od 1985r. pełnił on służbę w Milicji Obywatelskiej a nie w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy lustracyjnej i fakt odbywania studiów sytuacji tej nie zmienia. Należy bowiem odróżnić studia w szkole oficerskiej nawet przejściowo podporządkowanej (...) od służby w Akademii Spraw Wewnętrznych. Na problem ten zwracał uwagę także Prezes IPN w cyt. już powyżej piśmie z dnia (...).

Wskazywał przy tym, że zaliczenie m.in. słuchaczy zamiejscowego Wydziału Porządku Publicznego (...) w S. do organów bezpieczeństwa państwa byłoby krzywdzące, albowiem szkoła ta kształciła tylko i wyłącznie funkcjonariuszy MO (vide: s.29). Z tego też powodu pomocniczo należy traktować dyrektywy zawarte w art.13b ust.1 pkt 5e tiret 5 ustawy z dnia 18.02.1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej

Straży Pożarnej,
(...)Skarbowej i
Służby
Więziennej oraz
ich rodzin
(tj. Dz.U.
2020.723).
Przepis ten za
służbę na rzecz
totalitarnego
państwa uznaje
służbę od dnia
(...) m.in. w
Akademii Spraw
Wewnętrznych,
jednakże
obejmuje to
tylko kadre
naukowo-
dydaktyczną,
naukową i
naukowo-
techniczną
pełniącą służbę
w Wydziale
(...) Państwa
Akademii Spraw
Wewnętrznych
(w L. – dop.
SA P-ń) oraz na
etatach Służby
Bezpieczeństwa,
a także słuchaczy
i studentów,
którzy przed
skierowaniem
do Akademii
Spraw
Wewnętrznych
pełnili służbę, o
której mowa w
pkt 5 i 6 oraz
ust. 2 pkt 1.
Wynika z tego,
że słuchacze
studiujący w
zamiejscowym
Wydziale
Porządku
Publicznego (...)

w S. nie zostali zaliczeni do tego grona. Studia lustrowanego nie można więc uznać za „służbę” w (...). Należy przy tym pamiętać, że poszczególne ustawy i ich jednostki redakcyjne tworzą jednolity system prawa, który musi być spójny pojęciowo. Odmienne stanowisko skarżącej nie wytrzymuje i krytyki i prowadzi de facto do zanegowania zasady racjonalnego ustawodawcy. Dlatego rację ma niewątpliwie Sąd Apelacyjny w L., który w uzasadnieniu wyroku z dnia (...)) dowodził, że przepis art.2 ustawy lustracyjnej - o charakterze gwarancyjnym - nie powinien być interpretowany rozszerzająco, zaś wszelkie wątpliwości co do charakteru prawnego (statusu) określonych

jednostek organizacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jako organów bezpieczeństwa państwa powinny być rozstrzygane na korzyść osoby lustrowanej. Autorka apelacji opacznie z kolei interpretowała wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia (...). ((...)) oraz dot. go wyrok Sądu Apelacyjnego w B. z dnia (...)). Z tym ostatnim można się zapoznać na stronie (...) Sądy te orzekały bowiem w odmiennym stanie faktycznym niż Sąd Okręgowy w Z. G. w rozpoznawanej sprawie, stąd też przywoływanie ich na poparcie tez apelacji jest dalece niefortunne. Znamienne, że zgodnie zwracały uwagę, iż okres studiów w (...) może być służbą w rozumieniu ustawy lustracyjnej w organach

bezpieczeństwa państwa np. w sytuacji gdy przed pojęciem ww. studiów lustrowany był już – jak w przywoływanej sprawie – na stanowisku inspektora Wydziału II SB. Jest to sytuacja odmienna od tej jaką zajmował się sąd meriti w niniejszej sprawie, albowiem Z. M. przed podjęciem studiów był funkcjonariuszem Milicji Obywatelskiej a nie – jak lustrowany w sprawie (...) – Służby Bezpieczeństwa, tzn. organu bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art.2 ust.1 pkt 5 ustawy lustracyjnej. Skoro kontynuowanie nauki w (...) przez funkcjonariusza SB jest nadal pełnieniem służby w organach bezpieczeństwa państwa to analogicznie studia funkcjonariusza

pełniącego
dotychczas
służbę w Milicji
Obywatelskiej
musi być
traktowanie jako
kontynuacja
służby w tejże
formacji.
Identycznie
kwestię tę ujął
również Sąd
Najwyższy w
uzasadnieniu
postanowienia z
dnia (...)),
argumentując,
że : „...inaczej
należałoby
potraktować
okres odbywania
studiów
zawodowych w
Wyższej Szkole
(...) w L.
w sytuacji, gdy
skierowany
został do niej
funkcjonariusz
Milicji
Obywatelskiej,
który po odbyciu
studiów wracał
do odbywania
służby w
jednostkach
Milicji
Obywatelskiej, a
inaczej sytuację,
gdy do uczelni
tej został
skierowany
funkcjonariusz
Służby
Bezpieczeństwa,
który po
zakończeniu
kształcenia
wracał do
pełnienia służby

w organach
bezpieczeństwa
państwa...”.

Mając powyższe
na uwadze
zarzuty apelacji
prokuratora –
co do trafności
oceny
oświadczenia
lustrowanego –
okazały się
bezzasadne.

Ewentualne
podzielenie
stanowiska
autorki apelacji
prowadziłoby
niewątpliwie do
wydania
orzeczenia
rażąco
niesprawiedliwego.

W tym stanie
rzeczy Sąd
Apelacyjny –
na podstawie
art.437 § 1
kpk – utrzymał
w mocy
zaskarżony
wyrok, nie
znajdując
jakichkolwiek
podstaw do jego
uchylenia
i przekazania
sprawy do
ponownego
rozpoznania.

Jednocześnie –
wobec
powyższych
wniosków –
bezprzedmiotowe
stały się w
tej sytuacji te
wywody apelacji
prokuratora,

które odnosiły się do tej argumentacji Sądu Okręgowego, która odnosiła się do ewentualnego zastosowania

art.30 kk.

Jedynie na marginesie Sąd Apelacyjny pragnie zauważyć, że przypuszczenia skarżącej (vide: s.6 apelacji) co do możliwości zapoznania studentów I roku likwidowanej (...) w S. ze zmianami Regulaminu, Statutu są niewystarczające do czynienia kategorycznych i stanowczych ustaleń faktycznych. Wbrew odmiennemu stanowisku prokuratora bez znaczenia dla oceny sytuacji lustrowanego Z. M. i jego świadomości są oświadczenia lustracyjne składane przez osoby wskazane na s.7 apelacji. Są jedynie dowodem tego, że osoby te złożyły

<p>oświadczenia określonej treści. Bynajmniej nie pozwalają ocenić ich pełnej sytuacji faktycznej i prawnej, a w szczególności motywów jakimi się kierowali. Nie dot. także osoby lustrowanego i nie świadczą jeszcze, że świadomie złożył on nieprawdziwe oświadczenie lustracyjne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z. G.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność podniesionych zarzutów apelacji i brak</p>		

okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1pkt I-II orzeczenia Sądu Okręgowego w Z. G. z dnia (...)		
Zwiąże o powodach		

utrzymania w mocy			
Bezasadność podniesionych zarzutów apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Na podstawie art.636 § 1 kpk kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
I. P. M. Ś. P. G.		